

Arrest

nr. 260 924 van 21 september 2021
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 augustus 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P. LIPS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster die verklaart van Nicaraguaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen op 18 mei 2019 en dient een verzoek om internationale bescherming in op 29 mei 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoekster door de Dienst Vreemdelingenzaken op 4 november 2019 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verzoekster gehoord op 23 november 2020.

1.3. Op 31 maart 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 1 april 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Nicaraguaanse nationaliteit en bent u geboren in de stad Esteli in Nicaragua. Op drieëntwintigjarige leeftijd, in 1997, verhuisde u naar de stad San José in Costa Rica omdat u daar een gezin wilde stichten. Sindsdien keerde u een drietal keer terug naar Nicaragua om familie te bezoeken. Op 9 maart 2019 vernam u dat uw zus C. een week eerder in Esteli bedreigd was door Sandinisten, die wilden dat zij zich aansloot bij hen. Ze vernielden haar hele woning. Op 10 maart 2019 reisde u naar Nicaragua om met Clarinda het verwoeste huis te bezichtigen. Een dag na uw aankomst in Nicaragua werd u in dit huis met de dood bedreigd door vijf Sandinisten. Op 17 maart 2019 reisde u met de bus terug naar Costa Rica. Ongeveer een week na uw terugkomst in Costa Rica wandelde u met uw zoon B. A. M. S. (O.V. xxx) door het park 'La Merced' in San José toen u drie van uw belagers in Nicaragua zag staan aan een kerk. Ze keken u aan, lachten naar u en lieten blijken dat ze u herkend hadden. U werd bang en u en uw zoon namen een taxi naar huis. Na deze gebeurtenis bleven u, uw zoon B. en uw dochter K. M. M. S. (O.V. xxx) uit voorzorg zo veel mogelijk binnenshuis. Een aangifte doen van de bedreiging bij de politie bleek onmogelijk omdat het louter een verbale bedreiging betrof en jullie geen bewijzen hadden. Jullie verlieten Costa Rica op 17 mei 2019, kwamen in België aan op 18 mei 2019 en dienden een verzoek om internationale bescherming in op 29 mei 2019. U vreest om bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua of naar Costa Rica verdere problemen te kennen met de Sandinisten die u bedreigden.

Ter staving van uw verzoek legt u uw origineel Nicaraguaanse paspoort neer uitgegeven op 22/10/2014 te Esteli; uw originele Nicaraguaanse identiteitskaart uitgegeven op 11/03/2019 te Esteli; een kopie van uw verklaring tot wettelijke samenwoning in België met uw (intussen ex-)partner C. D. en een kopie van uw Costa Ricaanse verblijfsvergunning.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. U gaf weliswaar aan dat u liever door een vrouwelijke tolk en een vrouwelijke ambtenaar werd bijgestaan bij het CGVS, maar gaf hiervoor geen enkele gegronde reden (vragenlijst CGVS d.d. 30/10/2019, vraag 6). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat een verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land van herkomst, in het bijzonder het land of de landen waarvan de verzoeker de nationaliteit bezit. Ofschoon u reeds sinds meer dan twintig jaar in Costa Rica woont, staat het in uw geval evenwel vast dat u, zoals blijkt uit uw Nicaraguaanse paspoort en uw Nicaraguaanse identiteitskaart, nog steeds de Nicaraguaanse nationaliteit bezit, waardoor uw nood aan bescherming ten opzichte van Nicaragua dient beoordeeld te worden.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken omdat er geen kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen in Nicaragua en Costa Rica.

In de eerste plaats moet gewezen worden op enkele sterke tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende de bedreigingen in Nicaragua.

U slaagde er vooreerst niet in om aannemelijk te maken dat uw zus in Nicaragua gevraagd werd om zich aan te sluiten bij Sandinistische partij, nochtans de reden waarom jullie beiden uiteindelijk bedreigd werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/11/2020, p. 5). U had geen idee wat uw zus zou moeten doen voor de Sandinistische partij (CGVS, p. 6), noch welke personen haar concreet vroegen om zich aan te sluiten (CGVS, p. 7). Nochtans waren dit volgens u burens (CGVS, p. 7), waardoor verwacht mag worden dat uw zus deze personen zou kennen en u hiervan op de hoogte zou kunnen stellen. Ofschoon B. beweerde dat uw zus had uitgelegd waarom ze niet bij de Sandinistische partij wilde (notities persoonlijk onderhoud CGVS B. d.d. 24/11/2020, p. 4) had uw dochter geen idee waarom haar tante dit niet wilde (notities persoonlijk onderhoud CGVS K. d.d. 24/11/2020, p. 9). Dergelijke vage verklaringen aangaande de oorzaak van jullie problemen zijn weinig aannemelijk.

Verder waren uw verklaringen over het moment van uw vertrek naar Nicaragua tegenstrijdig met die van uw kinderen. Volgens u vertrok u naar Nicaragua één dag nadat uw zus u telefonisch op de hoogte bracht van de bedreiging (CGVS, p. 8). Volgens uw dochter vertrok u echter enkele dagen of een week na dit telefoontje naar Nicaragua (CGVS K., p. 4). Volgens uw zoon verstreek er eveneens een week tussen de telefoon van uw zus en uw vertrek naar Nicaragua (CGVS B., p. 5). Deze ernstige tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van de bedreigingen dan ook danig op losse schroeven. Bovendien zijn uw verklaringen over uw verblijf in Nicaragua niet geloofwaardig omdat ze vaag en tegenstrijdig zijn. Ondanks de volledige vernieling van het huis verbleef u er toch twee van de zeven nachten (CGVS, p. 9). Wat nog meer frappeert is uw bewering dat u reeds de tweede dag van uw verblijf in Nicaragua precies op die plek met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 8) maar dat u ook nadien nog in dit huis sliep (CGVS, p. 9), daar waar u opvangmogelijkheden had bij een buurvrouw (CGVS, p. 9). Verder ondernam u absoluut niets om de identiteit te achterhalen van de vijf mannen van uw buurt die u bedreigden (CGVS, p. 8) om zo uw risico beter te kunnen inschatten. Uw zoon beweerde overigens dat u de volledige zeven dagen in het verwoeste huis verbleef (CGVS B., p. 6) maar had geen idee wanneer u precies bedreigd werd (CGVS B., p. 6). Ook dit kan allerm minst overtuigen.

Voorts kan er gewezen worden op de totaal afwezige kennis van uw dochter aangaande de bedreiging die u in Nicaragua te beurt was gevallen. Zij wist niet wat er gebeurd was, waar u bedreigd werd, door wie u bedreigd werd, waar u intussen verbleef (CGVS K., p. 3), wat er precies gezegd werd (CGVS K., p. 9), wie nog aanwezig was tijdens de bedreiging (CGVS K., p. 8), en kon zich niet herinneren wanneer u haar over deze bedreiging vertelde (CGVS K., p. 4). Aangezien van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijs verwacht wordt dat hij zich zo volledig mogelijk informeert over die elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van zijn vrees, en jullie vrees bij terugkeer volledig voortvloeit uit uw bedreiging in Nicaragua, tast het loutere feit dat uw dochter hierover niets wist de geloofwaardigheid van uw beweerde problemen ten zeerste aan.

Tot slot is het bijzonder weinig plausibel dat u niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaatsen van uw zus in Nicaragua sinds uw terugkeer naar Costa Rica (CGVS, p. 9). Gelet op uw prompte reactie op de bedreiging van uw zus – u reisde reeds één dag nadat u hiervan op de hoogte werd gesteld van Costa Rica naar Nicaragua (CGVS, p. 8) – mag aangenomen worden dat u een sterke band heeft met uw zus. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet eens wist op welke manier zij momenteel onderdak verkrijgt (CGVS, p. 5) en al zeker niet dat u nooit de moeite nam om dit te vragen aan haar zoon K. (CGVS, p. 16) nadat uw zus hier geen antwoord op zou hebben gegeven (CGVS, p. 5). U heeft bovendien ook nog contact met een nicht in Esteli (CGVS, p. 6) via wie u eveneens dergelijke informatie zou kunnen verkrijgen. Uw dochter verklaarde overigens dat uw zus wel degelijk nog steeds in hetzelfde huis in Nicaragua woont (CGVS K., p. 9). Dat u bovendien alle facebookberichten met uw zus wiste - en zodoende niet kon neerleggen - komt eveneens hoogst bevreemdend over. Deze vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de verblijfplaatsen van (en het contact met) uw zus sinds de bedreigingen in Nicaragua doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over jullie bedreigingen.

Bovenstaande vaststellingen maken dan ook dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat u bedreigd werd in Nicaragua.

Aangezien de gebeurtenissen in Costa Rica volledig in het verlengde liggen van uw ongeloofwaardige problemen in Nicaragua, kan er aan deze gebeurtenissen evenmin enig geloof worden gehecht. Toch kan nog aangestipt worden dat jullie verklaringen over de gebeurtenissen in Costa Rica ook op zich niet overtuigen.

Vooreerst kan er gewezen worden op het feit dat jullie nalieten om op eender welke wijze meer informatie te vergaren over jullie belagers (CGVS, p. 13; CGVS K., p. 6). Een dergelijk gedrag is niet verenigbaar met de ernst van dergelijke bedreigingen. U nam op geen enkel moment contact op met uw netwerk in Nicaragua om de identiteit van uw belagers te achterhalen of om te verifiëren of deze personen recent de buurt in Esteli hadden verlaten (CGVS, p. 13). Gezien jullie bewering dat de politie niet kon ingrijpen wegens gebrek aan bewijs (CGVS, p. 14; CGVS K., p. 6; CGVS B., p. 5) is het achterhalen van de identiteit van uw belagers nochtans een prioriteit. Dat u daarnaast niet eens op de hoogte was van de strafbaarheid van verbale bedreigingen in Costa Rica (CGVS, p. 14) getuigt van weinig interesse in uw persoonlijke situatie en de mogelijkheden om bescherming te verkrijgen van de Costa Ricaanse autoriteiten. Over jullie aangifte bij de Costa Ricaanse politie kan overigens nog opgemerkt worden dat u deze op geen enkele wijze staaft waardoor dit louter een blote bewering blijft.

Ook over de periode waarin jullie in Costa Rica ondergedoken leefden – tussen eind maart 2019 en jullie vertrek op 17 mei 2019 -, moet gewezen worden op een aantal incoherenties in jullie verklaringen. U beweerde dat u reeds in januari 2019 stopte met uw werk in het hotel (CGVS, p. 7). Uw kinderen stelden evenwel dat u tot enkele dagen voor uw vertrek (op 17 mei 2019) werkzaam was in het hotel terwijl zij samen binnenshuis bleven (CGVS K., p. 7, 9; CGVS B., p. 9). Uw job was volgens uw zoon net

de reden waarom hij en zijn zus de boodschappen moesten doen in die periode (CGVS B., p. 10). Dit strookt bovendien niet met uw bewering dat u degene was die om boodschappen ging in deze periode (CGVS, p. 12). Over uw kinderen kon u voorts niet precies zeggen hoe vaak of met welke reden zij het huis nog verlieten (CGVS, p. 12). Met dergelijke vage en tegenstrijdige verklaringen wisten jullie allerminst aannemelijk te maken dat jullie anderhalve maand ondergedoken leefden bij jullie thuis.

De geloofwaardigheid van de bedreigingen wordt verder ondermijnd door jullie houding tegenover uw andere zoon Br. Ondanks de doodsb bedreigingen in Nicaragua, waarin duidelijk gemaakt werd dat ze u ook in Costa Rica zouden zoeken (CGVS, p. 8) en dat heel uw familie gevaar liep (CGVS K., p. 8), en uw confrontatie met uw belagers na uw terugkeer naar Costa Rica in het park 'La Merced', vertelden jullie hierover vóór jullie vertrek naar België niets aan Br.. Nochtans verhuisde deze twee dagen voor uw vertrek samen met zijn echtgenote en hun kind naar jullie woning (CGVS, p. 3). Dat Br. geen gevaar zou lopen omdat hij niet bij jullie woonde (CGVS K., p. 8) klemt geheel met het feit dat uw belagers ook uw familie bedreigden (CGVS K., p. 8). Bovendien zijn jullie nogmaals tegenstrijdig over het ogenblik waarop jullie Br. na jullie vertrek uiteindelijk wél inlichtten over jullie problemen. U beweerde dat jullie Br. één maand na jullie aankomst in België op de hoogte stelden van de doodsb bedreiging (CGVS, p. 10) terwijl B. stelde dat jullie hem twee dagen na jullie aankomst in België op de hoogte brachten (CGVS B., p. 8). Tot slot is het loutere feit dat Br. nog steeds in hetzelfde huis verblijft, waar hij het overigens goed stelt (CGVS, p. 3 en 5), nogmaals een indicatie dat er aan uw problemen geen enkel geloof gehecht kan worden.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw verklaringen omtrent de bedreigingen die u in Nicaragua en Costa Rica ontvangen zou hebben.

Hieruit volgt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua een gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt zoals bepaald in artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Nicaragua van december 2018, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf) blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geviséerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat gezien uw problemen in Costa Rica rechtstreeks voortvloeien uit de ongeloofwaardig bevonden problemen in Nicaragua, niets een terugkeer naar Costa Rica – waar uw (meerderjarige) kinderen over de nationaliteit beschikken - in de weg staat. U beschikte er over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur die u telkens zonder probleem voor vijf jaar kon verlengen (CGVS, p. 12), verbleef de laatste 22 jaar voor uw komst naar België grotendeels in Costa Rica en verklaarde uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Costa Rica (CGVS, p. 10).

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u noch ten opzichte van Nicaragua noch ten opzichte van Costa Rica een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.

Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw Nicaraguaanse paspoort en Nicaraguaanse identiteitskaart, staan niet ter discussie. Evenmin wordt uw verblijf in Costa Rica betwist. Dat u in België kortstondig samenwoonde met C. D. is niet relevant voor de beoordeling van uw vrees bij een terugkeer naar Nicaragua of Costa Rica.

Uit het voorgaande volgt noodzakelijkerwijs dat in de verzoeken van uw dochter K. en van uw zoon B. evenmin besloten kan worden tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het EVRM en het *non bis in idem* beginsel vervat in artikel 4, § 3 van het Protocol nr. 7 bij dit verdrag, van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

2.2. Stukken

Verzoekster voegt bij het verzoekschrift volgende stukken:

- een kopie van een bladzijde uit het paspoort van verzoekster (stuk 3);
- een kopie van verzoeksters Costa Ricaanse verblijfskaart (stuk 4);
- een uittreksel uit het gehoorverslag van verzoekster van 23 november 2020 (stuk 5a);
- een uittreksel uit de verklaring DVZ van verzoekster van 30 oktober 2019 (stuk 5b);
- uittreksels uit het Country of Origin Report, Nicaragua van het CGVS van december 2018 (stuk 6).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

2.3.3.1. In de bestreden beslissing worden aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat zij er niet in geslaagd is een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken, noch het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade omdat er geen geloof kan worden gehecht aan haar verklaringen omtrent de bedreigingen in Nicaragua en Costa Rica:

(i) er moet gewezen worden op enkele sterke tegenstrijdigheden en vaagheden betreffende de bedreigingen in Nicaragua: (1) verzoekster slaagde er niet in aannemelijk te maken dat haar zus in Nicaragua gevraagd werd om zich aan te sluiten bij de Sandinistische partij, nochtans de reden waarom zij en haar zus bedreigd werden; (2) verzoeksters verklaringen over het moment van vertrek naar Nicaragua zijn tegenstrijdig met die van haar kinderen, verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Nicaragua en de bedreigingen daar zijn niet geloofwaardig omdat ze vaag en tegenstrijdig zijn; (3) verzoeksters dochter heeft geen kennis aangaande de inhoud en de omstandigheden van de bedreiging die verzoekster te beurt gevallen is in Nicaragua, dit tast de geloofwaardigheid van verzoeksters

problemen ten zeerste aan; (4) het is bijzonder weinig plausibel dat verzoekster niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaatsen van haar zus in Nicaragua sinds verzoeksters terugkeer naar Costa Rica;

(ii) deze vaststellingen maken dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoeksters bewering dat zij bedreigd werd in Nicaragua, aangezien de gebeurtenissen in Costa Rica volledig in het verlengde liggen van haar ongeloofwaardige problemen in Nicaragua, kan aan deze gebeurtenissen evenmin enig geloof worden gehecht;

(iii) toch wordt nog aangestipt dat de verklaringen van verzoekster en haar kinderen over de gebeurtenissen in Costa Rica op zich niet overtuigen: (1) ze lieten na om op eender welke wijze meer informatie te vergaren over hun belagers, gezien hun bewering dat de politie niet kon ingrijpen wegens gebrek aan bewijs is het achterhalen van de identiteit van hun belagers nochtans een prioriteit, dat ze niet eens op de hoogte waren van het feit dat verbale bedreigingen strafbaar zijn in Costa Rica getuigt van weinig interesse in hun persoonlijke situatie en de mogelijkheden om bescherming te krijgen; (2) er zijn incoherenties in hun verklaringen over de periode waarin ze ondergedoken leefden in Costa Rica waardoor ze niet aannemelijk maken dat ze anderhalve maand ondergedoken leefden bij hen thuis; (3) de geloofwaardigheid van de bedreigingen wordt verder ondermijnd door hun houding tegenover verzoeksters andere zoon Br. En het feit dat Br. nog steeds in hetzelfde huis in Costa Rica verblijft, is nogmaals een indicatie dat aan hun problemen geen enkel geloof kan worden gehecht;

(iv) er bestaan geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet;

(v) gezien verzoeksters problemen in Costa Rica rechtstreeks voortvloeien uit de ongeloofwaardig bevonden problemen in Nicaragua, staat niets een terugkeer naar Costa Rica in de weg, verzoekster beschikt over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur en de kinderen beschikken over de Costa Ricaanse nationaliteit;

(vi) de documenten neergelegd door verzoekster doen hieraan geen afbreuk.

Al deze motieven worden omstandig toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.3.2. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoekster heeft haar land van verblijf Costa Rica verlaten nadat zij in haar land van nationaliteit, Nicaragua, bedreigingen had ontvangen. In Costa Rica ontving zij kort daarna opnieuw bedreigingen van dezelfde Nicaraguanen. Bij een terugkeer naar Nicaragua vreest ze vermoord te worden, ze bespioneren de mensen die niet aan hun kant staan, haar zus werd daartoe verplicht maar weigerde, verzoekster vreest dus voor haar leven (notities CGVS, p. 5).

2.3.4.2. Vooreerst sluit de Raad zich aan bij de vaststelling van de commissaris-generaal dat een verzoek om internationale bescherming moet worden onderzocht ten opzichte van het land waarvan zij de nationaliteit bezit, *in casu* Nicaragua.

2.3.4.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster geen elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat zij haar land van herkomst is ontvlucht of dat zij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.4.4. In het verzoekschrift voert verzoekster aan dat een verklaring nooit ongeloofwaardig kan zijn omdat ze weinig plausibel is. Daarnaast vindt het motief dat het weinig plausibel is dat verzoekster niet op de hoogte is van de verblijfplaatsen van haar zus C. in Nicaragua geen steun in de verklaringen van verzoekster. Verzoekster citeert uit haar verklaringen en wijst erop dat ze tijdens het telefonisch contact met haar zus wist dat deze bij een buur was op dat ogenblik, dat ze samen met haar zus naar het verwoeste huis gingen kijken, dat de zus niet meewilde naar Costa Rica, dat ze daarna contact gehad heeft via Facebook met haar zus, ook na haar vlucht en dat het contact daarna enkel via Facebook verliep. Verzoekster verduidelijkt vervolgens dat de psychologie leert dat er drie verschillende manieren zijn om te reageren op gevaar: fight, freeze, flee. De zus vocht terug en verzoekster vluchtte, aan de wijze waarop verzoekster in contact bleef met haar zus voor en na hun wegen scheiden, is bijgevolg niets vaag, ongeloofwaardig of tegenstrijdig.

Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief:

“Tot slot is het bijzonder weinig plausibel dat u niet op de hoogte zou zijn van de verblijfplaatsen van uw zus in Nicaragua sinds uw terugkeer naar Costa Rica (CGVS, p. 9). Gelet op uw prompte reactie op de bedreiging van uw zus – u reisde reeds één dag nadat u hiervan op de hoogte werd gesteld van Costa Rica naar Nicaragua (CGVS, p. 8) – mag aangenomen worden dat u een sterke band heeft met uw zus. Het is dan ook weinig aannemelijk dat u niet eens wist op welke manier zij momenteel onderdak verkrijgt (CGVS, p. 5) en al zeker niet dat u nooit de moeite nam om dit te vragen aan haar zoon Kenneth (CGVS, p. 16) nadat uw zus hier geen antwoord op zou hebben gegeven (CGVS, p. 5). U heeft bovendien ook nog contact met een nicht in Esteli (CGVS, p. 6) via wie u eveneens dergelijke informatie zou kunnen verkrijgen. Uw dochter verklaarde overigens dat uw zus wel degelijk nog steeds in hetzelfde huis in Nicaragua woont (CGVS K., p. 9). Dat u bovendien alle facebookberichten met uw zus wiste - en zodoende niet kon neerleggen - komt eveneens hoogst bevreemdend over. Deze vage en tegenstrijdige verklaringen omtrent de verblijfplaatsen van (en het contact met) uw zus sinds de bedreigingen in Nicaragua doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen over jullie bedreigingen.”

Door op haar verklaringen te wijzen dat ze tijdens het telefonisch contact met haar zus wist dat deze bij een buur was en dat ze samen met haar zus naar het verwoeste huis gingen kijken, doet verzoekster echter geen afbreuk aan haar verklaring dat ze na haar terugkeer naar Costa Rica, niet wist waar haar zus heen ging: “ze bleef niet thuis, ze was bij de burens en erna weet ik het niet” (notities verzoekster CGVS, p. 9). Hiermee doet verzoekster evenmin afbreuk aan de vaststelling in dit verband in de bestreden beslissing dat het weinig aannemelijk is dat verzoekster niet eens wist op welke manier haar zus momenteel onderdak verkrijgt en al zeker niet dat ze nooit de moeite nam om dit te vragen aan de zoon van haar zus of aan een nicht in Esteli. De verwijzing naar de drie verschillende reacties op gevaar tonen niet aan dat het hebben van een verschillende reactie zou meebrengen dat verzoekster niet meer op de hoogte is van de verblijfplaats van haar zus.

2.3.4.5. Verzoekster vervolgt dat haar verklaringen dat ze in Nicaragua de partijleden van de partij van de president Daniel Ortega vreest, in overeenstemming zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor haar verzoek in de zin van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Het voordeel van de twijfel moet haar worden toegekend. Verzoekster wijst erop dat het COI rapport over Nicaragua bevestigt dat de Sandinisten de regering uitmaken en dat de actoren van vervolging de overheden en paramilitaire organisaties zijn die bereid zijn tot extreem geweld.

Verzoekster beperkt zich tot een algemene vrees omwille van de politieke situatie in haar land. De Raad herinnert er aan dat het loutere gegeven dat verzoekster mogelijk onder een bepaald profiel valt op zich niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak. Het is aan de verzoeker om op individuele en concrete wijze aannemelijk te maken dat hij omwille van een bepaald profiel dreigt te worden vervolgd bij een terugkeer naar Nicaragua. Het risico moet individueel en dus *in concreto* aannemelijk worden gemaakt. Bij de beoordeling of er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker zal worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar zijn land van herkomst, moeten deze individuele en concrete omstandigheden worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in Nicaragua.

De Raad beaamt na lezing van de voorliggende landeninformatie dat de toestand in Nicaragua problematisch is en dat de daar heersende repressie in sterke mate is toegenomen. Niettemin gaat verzoekster eraan voorbij dat een dergelijke verwijzing naar de algemene situatie in het land van

herkomst en algemene rapporten *in casu* niet volstaat om aan te tonen dat zij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd, vervolgd of geïsoleerd.

Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt immers niet dat er sprake is van een systematische vervolging van elke persoon die enigszins kritiek uit op het regime, die demonstreert, of die sympathiseert met de opposanten.

Indien de repressie in sterke mate is toegenomen, dan zijn het vooral personen met een specifiek profiel die in de aandacht komen van de Nicaraguaanse overheden. Dit betreffen voornamelijk personen die door hun handelingen bekend raken en in het vizier komen van de overheden, zoals jongeren en studenten die deelnemen aan de protesten, in het bijzonder zij die tot militante studentenbewegingen behoren, leraren die weigeren deel te nemen aan pro-regeringsdemonstraties of die hun oppositie tegen de regering uiten, gezondheidswerkers die medische zorg bieden aan betogers, voormalig militair personeel dat weigert toe te treden tot paramilitaire groeperingen, mensenrechtenverdedigers, journalisten die berichten over de protesten, leden van de Katholieke kerk die bemiddelen in het conflict, boeren die hun oppositie tegen de regering uiten, zoals leden van de Boerenbewegingen en militanten, vrouwen in hun rol als moeder van betogers en mensenrechtenverdedigers, kinderen en adolescenten, en tegenstanders van het regime van Ortega (COI Focus "Nicaragua" d.d. december 2018, p. 14-28).

Noch het CGVS noch de Raad betwisten aldus dat in de heersende Nicaraguaanse context burgers met een welbepaald profiel kunnen worden vervolgd of geïsoleerd. Uit de voorliggende landeninformatie blijkt echter dat het risico op vervolging afhankelijk is van de individuele omstandigheden. Een loutere verwijzing naar een risicoprofiel volstaat dan ook niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. De beoordeling van het risico op vervolging is immers afhankelijk van verzoeksters individuele omstandigheden. Verzoekster moet aldus concrete, op haar persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit kan blijken dat zij persoonlijk omwille van haar profiel dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd bij een terugkeer naar Nicaragua, alwaar zij evenwel, zo blijkt uit wat volgt, in gevaar blijft.

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij stelt bedreigd te zijn geweest nadat het huis van haar en van haar zus in Nicaragua werd verwoest omdat de zus zich weigerde aan te sluiten bij de Sandinisten. Verzoekster en haar zus bezochten het verwoeste huis en werden daar bedreigd (notities verzoekster CGVS, p. 7 en 8). Verzoekster gaat eraan voorbij dat deze verklaringen weinig aannemelijk zijn. Verzoekster had immers geen idee wat haar zus dan had moeten doen voor de Sandinistische partij en welke personen haar concreet vroegen om zich aan te sluiten. Deze gebeurtenissen zijn ook ongeloofwaardig omdat verzoekster en haar kinderen tegenstrijdige verklaringen afleggen over het moment van verzoeksters vertrek naar Nicaragua en omdat verzoeksters verklaringen over haar verblijf in Nicaragua vaag en tegenstrijdig zijn. De Raad sluit zich aan bij de motieven van de bestreden beslissing in dit verband, waar verzoekster geen kritiek op uit:

"U slaagde er vooreerst niet in om aannemelijk te maken dat uw zus in Nicaragua gevraagd werd om zich aan te sluiten bij Sandinistische partij, nochtans de reden waarom jullie beiden uiteindelijk bedreigd werden (notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 23/11/2020, p. 5). U had geen idee wat uw zus zou moeten doen voor de Sandinistische partij (CGVS, p. 6), noch welke personen haar concreet vroegen om zich aan te sluiten (CGVS, p. 7). Nochtans waren dit volgens u burens (CGVS, p. 7), waardoor verwacht mag worden dat uw zus deze personen zou kennen en u hiervan op de hoogte zou kunnen stellen. Ofschoon B. beweerde dat uw zus had uitgelegd waarom ze niet bij de Sandinistische partij wilde (notities persoonlijk onderhoud CGVS B. d.d. 24/11/2020, p. 4) had uw dochter geen idee waarom haar tante dit niet wilde (notities persoonlijk onderhoud CGVS K. d.d. 24/11/2020, p. 9). Dergelijke vage verklaringen aangaande de oorzaak van jullie problemen zijn weinig aannemelijk.

Verder waren uw verklaringen over het moment van uw vertrek naar Nicaragua tegenstrijdig met die van uw kinderen. Volgens u vertrok u naar Nicaragua één dag nadat uw zus u telefonisch op de hoogte bracht van de bedreiging (CGVS, p. 8). Volgens uw dochter vertrok u echter enkele dagen of een week na dit telefoontje naar Nicaragua (CGVS K., p. 4). Volgens uw zoon verstreek er eveneens een week tussen de telefoon van uw zus en uw vertrek naar Nicaragua (CGVS B., p. 5). Deze ernstige tegenstrijdigheid zet de geloofwaardigheid van de bedreigingen dan ook danig op losse schroeven. Bovendien zijn uw verklaringen over uw verblijf in Nicaragua niet geloofwaardig omdat ze vaag en tegenstrijdig zijn. Ondanks de volledige vernieling van het huis verbleef u er toch twee van de zeven nachten (CGVS, p. 9). Wat nog meer frappeert is uw bewering dat u reeds de tweede dag van uw verblijf in Nicaragua precies op die plek met de dood bedreigd werd (CGVS, p. 8) maar dat u ook nadien nog in dit huis sliep (CGVS, p. 9), daar waar u opvangmogelijkheden had bij een buurvrouw (CGVS, p. 9). Verder ondernam u absoluut niets om de identiteit te achterhalen van de vijf mannen van

uw buurt die u bedreigden (CGVS, p. 8) om zo uw risico beter te kunnen inschatten. Uw zoon beweerde overigens dat u de volledige zeven dagen in het verwoeste huis verbleef (CGVS B., p. 6) maar had geen idee wanneer u precies bedreigd werd (CGVS B., p. 6). Ook dit kan allerminst overtuigen.”

Verzoekster slaagt er *in casu* bijgevolg niet in aannemelijk te maken dat zij persoonlijk werd gevisieerd door de Nicaraguaanse autoriteiten, dan wel dat zij persoonlijk zal worden gevisieerd bij een eventuele terugkeer naar Nicaragua.

2.3.4.6. Verder stelt verzoekster dat zij vrouw en katholiek is, wat bijkomende risico elementen zijn. Verzoekster wijst erop dat er wel degelijk een algemene sfeer van geweld is waartegen geen nationale bescherming mogelijk is en waardoor terugkeer niet mogelijk is.

De Raad merkt op dat verzoekster tijdens haar verklaringen nooit heeft vermeld dat zij in Nicaragua bedreigd werd omdat zij vrouw was en/of katholiek. Zij brengt dit nu voor het eerst aan en verwijst in dit verband naar stuk 6 bij het verzoekschrift, het Country of Origin Report Nicaragua. Daarin worden leden van de katholieke kerk, vrouwen en tegenstanders van Ortega's regime als slachtoffers omschreven. Uit p. 23 van dit rapport blijkt dat met leden van de katholieke kerk vooral priesters en leden van de clerus worden bedoeld, wat verzoekster niet is. Uit p. 25 van dit rapport blijkt dat vrouwen het slachtoffer kunnen zijn van seksueel geweld en het voorwerp kunnen uitmaken van belaging wanneer zij de moeder zijn van personen die werden gearresteerd, wanneer ze betogers en mensenrechtenverdedigers zijn. Uit verzoeksters verklaringen blijkt nergens dat dit het geval is. Tegenstanders van het regime worden lastig gevallen maar zoals hierboven reeds gesteld heeft verzoekster niet aannemelijk gemaakt dat zij effectief bedreigd werd door Sandinisten omdat zij een tegenstander van het regime zou zijn, laat staan dat ze aannemelijk heeft gemaakt dat haar zus als een tegenstander wordt beschouwd omdat ze weigerde mee te werken met de Sandinisten en dat het huis om deze reden vernield zou zijn.

De vermelding dat het rechtssysteem gebruikt zou worden als politiek wapen (p. 27), waaruit verzoekster afleidt dat er voor haar geen beschermingsmogelijkheden zijn in Nicaragua, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Verzoekster heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat zij in Nicaragua bedreigd werd door Sandinisten.

2.3.4.7. Verzoekster legt uit dat ze verteld heeft over haar persoonlijke ervaringen in Nicaragua aan haar meerderjarige kinderen B en K. Deze hebben de bedreiging niet meegemaakt en kunnen er enkel over vertellen op basis van wat ze hebben gehoord en onthouden. Hierdoor is het meer dan logisch dat er verschillen in de verklaringen optreden. Daarnaast hebben verzoekster en haar zoon over hun gedeelde persoonlijke ervaring in San José verteld aan hun dochter/zus en kan de dochter/zus enkel vertellen wat zij gehoord heeft.

De Raad merkt op dat de verschillen tussen de verklaringen van verzoekster en die van haar kinderen de oorzaak van haar en bijgevolg ook van hun problemen betreffen, namelijk waarom verzoeksters zus niet bij de Sandinistische partij wilde (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 2, notities CGVS zoon, p. 4), het ogenblik waarop verzoekster naar Nicaragua vertrok (notities CGVS, p. 8; adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 2, notities CGVS zoon, p. 5; adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 4) en de bedreigingen die verzoekster in Nicaragua had meegemaakt (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 3, 4, 8, 9). Van verzoekers om internationale bescherming kan toch verwacht worden dat zij zich zo volledig mogelijk informeren over de elementen die rechtstreeks in verband staan met de kern van hun vrees. Zelfs al weten de kinderen van verzoekster niet alle details, er kan van hen toch verwacht worden dat ze zich bij hun moeder zouden hebben geïnformeerd over de reden waarom ze hun land van herkomst moesten ontvluchten. Dit blijkt niet het geval te zijn en dit tast de geloofwaardigheid van de beweerde problemen verder aan.

2.3.4.8. Verzoekster stelt vervolgens in het verzoekschrift dat haar zoon Br. niet samenwoonde met verzoekster en de twee andere kinderen, verzoekster en Br. werden niet samen gezien waardoor het logisch is dat ze niet met elkaar geassocieerd worden, het motief dat verzoekster niet wordt vervolgd omdat Br. geen problemen zou kennen is niet ernstig. Verzoekster uit hiermee kritiek op volgend motief: *“De geloofwaardigheid van de bedreigingen wordt verder ondermijnd door jullie houding tegenover uw andere zoon Br. Ondanks de doodsb bedreigingen in Nicaragua, waarin duidelijk gemaakt werd dat ze u ook in Costa Rica zouden zoeken (CGVS, p. 8) en dat heel uw familie gevaar liep (CGVS K., p. 8), en uw confrontatie met uw belagers na uw terugkeer naar Costa Rica in het park ‘La Merced’, vertelden*

jullie hierover vóór jullie vertrek naar België niets aan Br.. Nochtans verhuisde deze twee dagen voor uw vertrek samen met zijn echtgenote en hun kind naar jullie woning (CGVS, p. 3). Dat Br. geen gevaar zou lopen omdat hij niet bij jullie woonde (CGVS K., p. 8) klemmt geheel met het feit dat uw belagers ook uw familie bedreigden (CGVS K., p. 8). Bovendien zijn jullie nogmaals tegenstrijdig over het ogenblik waarop jullie Br. na jullie vertrek uiteindelijk wél inlichtten over jullie problemen. U beweerde dat jullie Br. één maand na jullie aankomst in België op de hoogte stelden van de doodsb bedreiging (CGVS, p. 10) terwijl B. stelde dat jullie hem twee dagen na jullie aankomst in België op de hoogte brachten (CGVS B., p. 8). Tot slot is het loutere feit dat Br. nog steeds in hetzelfde huis verblijft, waar hij het overigens goed stelt (CGVS, p. 3 en 5), nogmaals een indicatie dat er aan uw problemen geen enkel geloof gehecht kan worden."

Verzoekster kan niet met goed gevolg voorhouden dat haar andere zoon Br. niet met haar gezien en daarom niet met haar geassocieerd werd en zo geen gevaar liep. Dit argument zou dan evengoed opgaan voor verzoeksters dochter, die ook niet met haar gezien werd: de dochter was niet mee naar Nicaragua en was ook niet aanwezig bij het incident in het park in Costa Rica. De dochter verklaarde : *"Waarom zouden zij ook u willen doden? Niet enkel mijn moeder werd met de dood bedreigd, ze bedreigden haar hele familie en in dit geval woonden ik en mijn broer met mijn moeder in hetzelfde huis"* (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 8). Verzoeksters moeder werd bedreigd in Nicaragua en samen met haar zoon in een park in Costa Rica, als de dochter zich bedreigd voelt louter omdat ze familie is en omdat ze met haar moeder in hetzelfde huis woont, zonder dat de belagers haar ooit gezien hebben, zou dit ook zo moeten zijn voor de andere zoon van verzoekster, die evenzeer familie is en sinds hun vertrek in dit huis woont (notities CGVS, p. 3). Toen dit aan verzoeksters dochter gevraagd werd, verklaarde zij *"Ik snap niet dat hij geen gevaar zou lopen. Haar familie werd bedreigd, hij heeft dezelfde 2 achternamen en woont in hetzelfde huis? Waarom loopt hij geen gevaar? Ik denk dat het was omdat hij op dat moment niets te maken had met ons. Ik geloof dat het is omdat hij een andere familie had"* (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 8). Dit argument gaat niet op. Bovendien bevestigde verzoekster dat haar zoon Br. in haar huis in Costa Rica woont en het goed stelt (notities CGVS, p. 3 en 5).

2.3.4.9. Verzoekster concludeert in het verzoekschrift dat de neergelegde documenten en de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift wel degelijk de conclusies van de verwerende partij kunnen ombuigen of tegenspreken. Verzoekster laat echter na dit te verduidelijken. De stukken gevoegd bij het verzoekschrift (Country of Origin Report, Nicaragua van het CGVS van december 2018) werden hierboven besproken, haar paspoort en Costa Ricaanse verblijfskaart werden reeds neergelegd bij het CGVS en over de neergelegde documenten stelt de commissaris-generaal het volgende: *"Uw identiteit en nationaliteit, zoals aangetoond door uw Nicaraguaanse paspoort en Nicaraguaanse identiteitskaart, staan niet ter discussie. Evenmin wordt uw verblijf in Costa Rica betwist. Dat u in België kortstondig samenwoonde met C. D. is niet relevant voor de beoordeling van uw vrees bij een terugkeer naar Nicaragua of Costa Rica."*

2.3.4.10. De Raad merkt op dat verzoekster het motief ongemoeid laat dat haar verklaringen en die van haar kinderen aangaande de periode waarin ze ondergedoken leefden in Costa Rica, niet met elkaar overeen stemmen. Verzoekster verklaarde: *"Wat deed u van werk in Costa Rica? Mijn laatste werk was in een hotel. Wanneer stopte u met dat werk? Januari. Om welke reden gestopt? Ik werkte bij speciale evenementen en ze gaven mij niet meer... we deden misschien nog 1 evenement per week, financieel ging het niet."* (notities CGVS, p. 7). Het betreft januari 2019. De problemen van verzoeksters zus vonden plaats in februari 2019 (notities CGVS, p. 6), de bedreiging van verzoekster in Nicaragua vond plaats in maart 2019 (notities CGVS, p. 3), de bedreiging in het park in Costa Rica vond plaats een week hierna (notities CGVS, p. 10) en verzoekster en haar kinderen vertrokken naar België op 19 mei 2019. Van maart 2019 tot mei 2019, toen verzoekster al niet meer werkte in het hotel (notities CGVS, p. 7) zouden verzoekster en haar kinderen dus ondergedoken geleefd hebben en enkel buiten gekomen zijn voor boodschappen. Verzoeksters kinderen verklaren echter dat verzoekster op dat ogenblik nog aan het werk was *"Tijdens die 2 weken ongeveer tussen het park en vertrek uit CR wat deden jullie dan? Mijn moeder ging werken en ik en mijn zus bleven thuis terwijl mijn moeder aan het werken was. Waar werkte uw moeder? In een hotel."* (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 2, notities CGVS zoon, p. 9). Hij bevestigt dit nog eens op p. 10 van zijn gehoor. De dochter verklaarde *"Waarom ging uw moeder niet om inkopen? Omdat mijn moeder werkte. Hoelang voor haar vertrek uit Costa Rica was de laatste werkdag van uw moeder? Ik denk een maand. Nee in herinner het mij niet, ik weet het niet. Het is toch een groot verschil om samen met uw moeder binnen te zitten of niet, u moet toch kunnen inschatten hoelang ze nog ging werken? Zij ging werken ja en ik en mijn broer bleven alleen thuis. Is ze tot de dag dat jullie de vlucht namen gaan werken, of dagen ervoor gestopt of weken ervoor"*

gestopt? Enkele dagen voordien gestopt denk ik" (adm. dossier, stuk 6, map met landeninfo, stuk 1, notities CGVS dochter, p. 7). Verzoekster verklaarde *"Wie ging om eten gedurende die tijd? Ik. Hoeveel keer bent u nog om eten geweest in die periode? Dat weet ik niet"* (notities CGVS, p. 12). De Raad is van oordeel dat deze incoherenties over de periode waarin verzoekster en haar kinderen ondergedoken leefden in Costa Rica, de geloofwaardigheid ervan ernstig aantasten en bijgevolg ook de geloofwaardigheid van de problemen die aan de basis zouden hebben gelegen van dit onderduiken.

2.3.4.11. Verzoeksters verklaringen en voorgelegde documenten volstaan niet om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geïsoleerd of vervolgd. Verzoekster dient de aangevoerde vrees voor vervolging, dan wel het reële risico op het lijden van ernstige schade *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoeksters vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoekster geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen., of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *"ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict"*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Diakité*, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 43).

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal desbetreffend als volgt: *"Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Nicaragua van december 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/country_of_origin_report_nicaragua_20181220.pdf) blijkt dat Nicaragua zich in een diepe socio-politieke crisis bevindt. Er worden op grote schaal mensenrechtenschendingen gepleegd door de overheid. Het geweld in Nicaragua is wijdverspreid en wordt gepleegd door de politiediensten en paramilitaire groeperingen. Repressie, het gewelddadig neerslaan van protesten en verwijderen van wegblokkades evenals arbitraire arrestaties zijn veelvoorkomende fenomenen in Nicaragua. Hierbij worden burgers met een welbepaald profiel geïsoleerd. Dit type geweld is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet doch houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Bovendien kadert dit geweld niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Hoewel de situatie in Nicaragua zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in Nicaragua sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Nicaragua een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie

aan waaruit het tegendeel zou blijken.”. De Raad stelt vast dat verzoekster geen concrete elementen bijbrengt die deze vaststelling weerleggen.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

In de bestreden beslissing wordt nog het volgende toegevoegd: *“Ten overvloede kan nog opgemerkt worden dat gezien uw problemen in Costa Rica rechtstreeks voortvloeien uit de ongeloofwaardig bevonden problemen in Nicaragua, niets een terugkeer naar Costa Rica – waar uw (meerderjarige) kinderen over de nationaliteit beschikken - in de weg staat. U beschikte er over een verblijfsvergunning van onbepaalde duur die u telkens zonder probleem voor vijf jaar kon verlengen (CGVS, p. 12), verbleef de laatste 22 jaar voor uw komst naar België grotendeels in Costa Rica en verklaarde uitdrukkelijk dat er geen andere redenen zijn waarom u niet zou kunnen terugkeren naar Costa Rica (CGVS, p. 10). Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen moet geconcludeerd worden dat u noch ten opzichte van Nicaragua noch ten opzichte van Costa Rica een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk heeft gemaakt.”*

2.3.6. In de mate verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden en het *non bis in idem* beginsel, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoekster in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig september tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET